

«Avui, si no ets polivalent, busca't la vida per ser-ho»

Entro al Centre Cívic Sagrada Família i els ulls se me'n van cap a una mena d'estel gegant. «És un barrilete», diu Edu Jiménez. És preciós, penso jo. A Guatemala, durant el Dia de Difunts s'onegen com a forma de culte als ancestres.

—¿Un barrilete?

—És una tradició guatemalenca per al Dia de Morts. Avui, a partir de les 17.00 hores, tindrem talleristes que faran activitats infantils, un contacontes que explicarà llegendes guatemalenques, i també farem una degustació de menjar típic de Guatemala; a més de les castanyes, és clar.

—¿Guatemala a la Sagrada Família?

—El centre cívic té com a àrees d'especialització la dona i la multiculturalitat. Cada any organitzem una Nit d'Ànimes per acostar-nos a la tradició d'un altre país.

—¿Com ho celebra vostè?

—Jo no ho celebrava fins que vaig començar a treballar aquí... A Barcelona, amb 35 anys, ¿què fas? ¿Celebres Halloween? A casa meva mengem castanyes i panellets, i ja està.

—Anem als 35 anys...

—Som el pont entre el món modern i l'antic. Som de les últimes generacions que no vam créixer amb el mòbil a la mà, i que hem nascut aliens a les xarxes socials. Hem fet el transvasament tecnològic per necessitat, per feina.

—¿I l'antic?

JOSEP GARCÍA

Edu Jiménez

Va estudiar Dret i Periodisme. Es reinventa, treballa i es recicla. Té 35 anys, vaja.

PER
Catalina
Gayà

—No ho ha necessitat tant. És cert que hi ha molta gent de 40 a 45 anys que s'ha anat adaptant al que la societat li demanava, però n'hi ha altres que han optat per mantenir-se'n al marge. Alguns han entrat a Facebook o Whatsapp per poder guiar els fills.

—¿Quant temps fa que és al centre cívic?

—Dos anys. Fins als 33 vaig treballar en una empresa que es dedicava a les aplicacions mòbils amb continguts informatius.

—Treballava en l'àmbit digital sense haver nascut en un període digital.

—Sí, quan em van contractar, el 2006, em semblava estrany que algú volgués contrac-

tar un servei de notícies per al mòbil. Quan em vaig quedar a l'atur, vaig entrar com a administratiu en un club esportiu. Després vaig començar aquí, per casualitat. Al principi venia dues tardes a la setmana.

—No em negarà que forma part d'una generació polivalent.

—Avui dia, si no ets polivalent, has de buscar-te la vida per ser-ho. A vegades et pregunten si saps fer alguna cosa, i si veus que pots fer-ho, encara que no sigui la teva especialitat, més val que diguis que sí. Altres vegades s'ha de dir que no.

—Posi-me'n un exemple.

—M'encanta l'esport i escric cròniques esportives per a una agència. Si em demanen cròniques de rugbi, ihe de llegir el reglament! Potser en un altre moment hauria dit que no, però ara et toca dir que sí.

—I també sap treballar sense cobrar.

—A vegades fas coses que no et repercuteixen a nivell econòmic però que et poden servir per al futur. Jo col·laboro en una web de cine. No cobro, però disfruto i aprenc perquè la gent que porta la web en sap molt i a mi em serveix com a bagatge.

—És reciclatge continu, vaja.

—És el que ens ha tocat viure. Els nostres pares estaven en una feina 20 o 30 anys. Els afortunats, 40. No tenien la necessitat constant d'anar-se reciclant.

—No puc treure els ulls del barrilete.

—Si ve aquesta tarda veurà que els nens s'ho passen molt bé fent una feina manual i artesanal que no té res a veure amb la Play, el futbol o Facebook. Per a mi això ha sigut una sorpresa. Suposo que podem dir que el món no ha canviat tant com pensem. ≡

gentecorriente@elperiodico.com